

nan
tenkin

N O I

lut,

WSOY

kailleeny

T A

nulhauilla

Siran saarelle

K I R

katujen

viljoita ja

vanhoja

J A

ristien

ANNE LEINONEN

Anne Leinonen

NOITAKIRJA

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

Kirjassa on suoria sitaatteja seuraavista kirjoista:

- s. 7, 41, 61, 218 Edgar Allan Poe: *Korppi* (suom. Valter Juva, 1926 ja Niilo Idman, 1959)
- s. 39, 77 A. I. Kuprin: *Olesja, velhotyttö ja muita novelleja* (suom. S. Sereste, 1946)
- s. 45 William Shakespeare: *Myrsky* (suom. Paavo Cajander, 1892)
- s. 128 Edgar Lee Masters: *Spoon River antologia* (suom. Arvo Turtiainen, 1947)
- s. 162 Samuli Paulaharju: *Tunturien yönpuolta* (1934)
- s. 169 Ray Bradbury: *Fahrenheit 491* (suom. Juhani Koskinen, 1966)
- s. 182 A. C. Byatt: ”Kivinainen” teoksessa *Pieni musta kirja* (suom. Kersti Juva, 2012)
- s. 183 Sylvia Louise Engdahl: *Lumotar* (suom. Jaana Kapari 2001)
- s. 184 Emmi Itäranta: *Teemestarin kirja* (2012)
- s. 203 Aino Kallas: *Sudenmorsian. Hiidenmaalainen tarina* (1928)
- s. 204 Daphne du Maurier: *Linnut* (suom. Kari Lindgren 1982)

Kiitokset Taiteen edistämiskeskukselle
sekä WSOY:n kirjallisuussäätiölle kirjoittamisen
taloudellisesta tukemisesta.

© Anne Leinonen ja WSOY 2018
ISBN 978-951-0-43139-9
Painettu EU:ssa

Jokainen kirja kantaa sisällään taikuuden kipinän.

I

Aura yritti saada kätensä vakaiksi, kun hän poimi liuskapinosta Edgar Allan Poen *Korpin*. Tuuli tarttui paperiin ja miltei tempaisi sen pois Auran otteesta. Menetettyjen unelmien talo nökötti parin korttelin päässä, ja sen ikkunoista lankesi tielle pehmeä valo. Silke seisoi muutaman askeleen päässä ja valvoi, ettei kukaan pääsisi kesken kaiken häiritsemään loitsua.

Aura oli käyttänyt runoa aiemmin, mutta hän ei vielä ollut varma taidoistaan ja kykyjensä voimasta. Hänen oli silti yritettävä olla noitavoimiensa arvoinen, koska aikaa opetteluun ei enää ollut.

Hän rykäisi ja keskittyi.

Runo muotoutui suussa rytmikkääksi poljennoksi. Samalla hän ajatteli kurottavansa kohti Pyryä, missä ikinä tämä mahtoi olla. Vaikka Selma oli napannut poikansa ja kenties kätkenyt heidät molemmat muiden noitien vakoilevilta silmiltä, Aura aikoi murtautua suojausten läpi.

– Näin siis kaikki harhat poista, epätoivon pimennosta, unelmaini raunioista sua kutsun vastaamaan...

Aura ajatteli pojan ruskeita silmiä, pystyssä töröttäviä hiuksia ja leveää hymyä. Hän toivoi koko sydäimestään, että Pyry olisi siinä hänen edessään laskemassa leikkiä, naurattamassa nokkelilla heitoillaan ja katsomassa tungettelevasti silmiin. Auran

suussa maistui pihka ja havupuiden karhea kuori, kun hän keskitti ajatuksensa Pyryyn.

Kun sanat oli lausuttu, paperi alkoi murentua, kunnes hänen sylissään leijaili vain kasa höttöistä tuhkaa. Sormissa ja käsivarssissa kihelmöi, sieraimiin tunkeutui kuiva, paperinen tuoksu. Ilma väreili odotuksesta, ja Auran mielessä välkkyi mielikuvia. Siiveniskuja, ilmavirtaa, pyörteisiä taikuuden säikeitä. Aura kohdisti huomionsa taian esille tuomaan todellisuusaukkoon, edessään näkemäänsä harmaaseen usvaan, joka kiemurteli ohuina suikeroina ylöspäin. Hän hengitti kiihkeästi ja toivoi löytävänsä Pyryn todellisuuden toiselta puolelta, paikasta, johon tämä oli väkisin tempaistu.

Aura havaitsi pelkkää pimeyttä, mutta yritti tunkeutua syvemmälle aukon toiselle puolelle. Sumuverho esti häntä löytämästä haluamaansa. Hän aisti Pyryn, mutta ei voinut koskettaa tätä tai lähettää viestiä, jossa olisi kertonut avun olevan tulossa. Pyry oli taian myötä lähellä, mutta kaukana!

Hetki lähettää viesti hujahti ohi. Aura oli jälleen omassa kehossaan ja Helbyssä, hän tunsu polviensa alla kovan asfaltin ja ylävartalossaan purevan kylmyyden, joka oli tunkeutunut läpi nahkatakista huolimatta.

Aura huokaisi pettyneenä ja kiepsautti repun olalleen.

– Ei tainnut onnistua? Silke kysyi huolestuneena vierestä.

– On ilmeisesti oltava samassa todellisuudessa, jos aikoo nähdä edes vilauksen kohteestaan, Aura vastasi.

– Tarkoitat että Helsingin puolella. Kohta olemme siellä.

Silken ääni oli toiveikas.

Pelkkä Helsingin ajattelu sai Auran vatsan kipristelemään. Hän ei tiennyt kaupungista ja sen todellisuudesta käytännössä mitään. Raisa oli yrittänyt selittää sen minkä itse tiesi, mutta vanhempi noita ei ollut itse käynyt Helsingissä koskaan, ja osasi heittää pelkkiä arvailuja. Kaiken pitäisi olla suurin piirtein samanlaista: siellä oli autoja, kahviloita, kerrostaloja, katuja, polkupyöriä, tavallisia töissä käyviä ihmisiä ja talvi. Mutta taikuutta ei toisella puolen harjoitettu, joten Auran pitäisi olla tavallista varovaisempi teoissaan, jottei kääntäisi kiusallista tai jopa vaarallista huomiota itseensä.

Se kuulosti kaukaiselta. Heidän pitäisi ensin päästä Helsinkiin, soluttautua paikallisten joukkoon, ja vielä löytää Selma sekä Pyry maailmasta, joka oli heidän omaansa monin kerroin suurempi. Helsingin todellisuudessa kehä kolmosen ulkopuolella oli asutusta, ja valtioita ja mantereitakin olisi enemmän kuin Helbyn puolella.

Aura toivoi, että voisi pian loitsia etsintätaian uudestaan, mutta paikasta, josta se varmasti toimisi. Pyry ei tuntunut olevan kuolemanvaarassa, mutta aikaa ei ollut hukattavaksi. Jokainen sekunti vieraalla maalla saattaisi koitua Pyryn kohtaloksi.

Aura ja Silke palasivat Menetettyjen unelmien taloon, jonka lämpö tuntui kotoisalta marraskuiseen viileyteen verrattuna. Raisa, Olavi ja Ulla olivat saartaneet yhden kahvilan pöydistä. Raisa oli kumartunut pöydälle levitetyn kartan ylle ja mumisi juuri parhaillaan jotakin, jolle karhumainen Olavi urahteli myöntymisen merkiksi. Ulla imeskeli alahuultaan mietteliäänä ja vilkuili tuon tuosta vanhempaan noitaan. Raisa oli heidän johtajansa, niebelungilaisten noitakehdon vaarallisin noita, ja Raisa oli alkanut rakentaa puolustusta ja yhteistyötä toisten kanssa heti, kun tieto Helbytä uhkaavasta vaarasta oli levinnyt noitien keskuuteen.

Kun nuoret tulivat viereen, Raisa kohotti päänsä ja katsoi heitä oranssisankaisten silmälasiansa yli.

– Onnistuiko? Raisa kysyi.

– Ei mitään, Aura vastasi. – Ei pihahdustakaan.

Olavi huokaisi ääneen. – Selma on aina dramaattinen. Mutta en usko, että Pyry on vaarassa.

– Olavi, Raisa sanoi painokkaasti. – Selma on pahimman sortin juonittelija. Sinunhan se pitäisi tietää.

– Ai, pitäisikö?

Olavi yritti kuulostaa viattomalta, ja sitä hän ehkä omasta mielestään olikin. Aura pystyi aistimaan näkymättömät syytökset, katumuksen aihiot ja herkät hetket, jotka singahtelivat Raisan ja Pyryn isän välillä. Mitä heidän välillään olikaan joskus sykkinyt, se ei ollut kokonaan haihtunut ilmaan. Ei, vaikka Selma oli ollut siinä kuviossa mukana, sotkeutunut toisten väleihin ja synnyttä-

nyt Pyryn. Oli vaikea kuvitella, että Selma ja Olavi olivat joskus olleet rakastavaisia, mutta toisaalta Aura ei tuntenut Selmaa lainkaan, vaikka olikin jossakin vaiheessa niin kuvitellut. Auran teki yhä mieli kutsua Selmaa Ingeksi, ja hetkittäin hän erehtyi muistelemaan Ingen hyviä puolia. Hempeilyyn ei ollut nyt varaa.

– Meidän pitää kohta lähteä Nuuksioon, Aura sanoi.

– Se antikvaristi, Raisa tuhahti ja latasi eleeseen kaiken epäluulon, jota tunsi miestä kohtaan.

– Hän lupasi auttaa meitä, Aura puolustautui. – Hän tietää reitin toiselle puolelle.

– Ymmärrän. Joskus on tehtävä kyseenalaisiakin päätöksiä, Raisa tokaisi ja naputteli karttaa etusormellaan. Hän kääntyi toisten noitien puoleen. – Ulla, jos voisit ottaa yhteyttä hallituksen noita-agenttiin ja kysyä, voisimmeko saada käyttöömmme armeijan kartat maanalaisista huoltotunneleista. Ja Olavi, pyydä apujoukkoja Riihimäeltä.

Molemmat vastasivat kuuliaisesti kyllä.

– Käydään vielä tuolla keittiössä, Raisa sanoi Auralle ja nyökäsi. Raisan silmälasien pinta oli tahrainen, ja otsatukkaan oli ilmestynyt miettimisen seurauksena sormella taivuteltu sykerö. Aura tajusi, miten haavoittuvainen Raisa oli. Vielä äsken noita oli vaikuttanut kaikkikitietävältä ja viisaalta, mutta tiukan paikan tullen hänkin oli kutistunut tavallisen ihmisen kokoiseksi ja paljastanut heikot kohtansa.

– Odota tässä, ota vaikka kahvia ja korvapuusti, Aura sanoi anteeksipyyttävästi Silkelle, joka laskosti mekonhelsansa ja istuutui kärsivällisesti odottamaan.

Raisa sulki välioiven salin puolelle ja kurkisti myös vessaan, ettei siellä ollut ketään.

– Helsingissä tulee olemaan vaarallista, mutta sinä jos kuka selviät siellä, hän tokaisi. – En missään nimessä uskaltaisi lähettää sinne Olavin palkollisia tai edes omia alaisiani.

– Miksi et?

– Koska joku heistä kuitenkin harhautuisi. Selma on liian taitava.

Raisan Auraan panostama luottamus tuntui lähes muserta-

valta. Raisa viittasi tietenkin *Noitakirjaan* ja sen voimiin. Jokainen noita halusi teoksen itselleen, kuka mistäkin syystä, mutta mitä ilmeisimmin itsekkäistä. Raisa tuntui pitävän Auraa luotettavampana kuin muita.

– Ja sinä itse et voi lähteä.

Raisa pudisti päätään. – Minun on pysyttävä talossa. Olen vannonut valan, en voi rikkoa sitä. En edes tämän vuoksi.

– Eikö Marisa voisi suojella kirjoja?

– Vain minä pystyn torjumaan Selman hyökkäyksen. Se on osa sisaruuden taakkaa – meissä virtaa sama veri.

– Eli minun on mentävä, Aura hengähti ja painoi mieleensä juuri kuulemansa. Verellä saattoi puolustautua toista noitaa vastaan.

Aura oli samaan aikaan innoissaan ja peloissaan. Hänen elämäänsä kohdistuneesta täyskäännöksestä oli kulunut pari viikkoa. Ensin hän oli päätynyt töihin Menetettyjen unelmien taloon ja tutustunut sen johtajaan Raisaan ja apulaiseen Pyryyn, jotka molemmat olivat paljastuneet noidiksi. Talon alakerrassa oli Kirjatalo, tai oikeastaan labyrintti, jossa hän oli päässyt näkemään kadotetuiksi luultuja paperikirjoja, jotka olivat itsessään taikuutta.

Hän oli saanut tietää olevansa *kirjasieluinen* ja kykenevänsä taikomaan kirjojen sisältämien tarinoiden avulla. Kolme päivää aiemmin hän oli käynyt vaarallisella Joutomaalla ja paennut henkensä edestä homo lupuksia, susimaisia muodonmuuttajia, jotka liikkuivat laumoissa ja hyökkäsivät tavallisten ihmisten kimppuun. Hän oli paennut auton kyydissä hiekkamatoja, kirjataikuuden luomia hirviöitä, jotka yrittivät syödä kaiken vastaantulevan pienillä terävillä hampaillaan. Hän oli kohdannut Olavin seuraajineen ja saanut rakennettua heihin jonkinlaisen yhteyden ja luottamuksen.

Auran täti Inge, joka oli asunut Auran ja isän luona, olikin oikeasti Selma, Raisan vallanhimoinen sisar ja voimakas noita. Selma oli tunkenut juonittelunsa kaikkeen Auran ympärillä tapahtuneeseen.

– *Noitakirjan* löytäminen on elintärkeää, jotta me selviydymme täällä, Raisa jatkoi. – Selma on todella vaarallinen. Kehotan sinua pysymään poissa hänen tieltään.

– Kirja ensin, Aura lupasi, mutta tiesi saman tien, ettei se ollut hänen mielessään päällimmäisenä. Aura toki etsisi maagista teosta, mutta hän halusi ennen kaikkea pelastaa Pyryn Selman kynsistä. Selma piti pysäyttää, mitä ikinä hän suunnittelikaan. *Noitakirja* hoituisi siinä sivussa, jos hoituisi, eikä Aura halunnut keskittyä pelkästään siihen. Hän ei tiennyt koko teoksesta oikeastaan muuta kuin että se oli vaarallinen, ja moni Helbyn noidista halusi sen itselleen voimistuakseen tai ajaakseen omia etujaan ja suunnitelmiaan. Tuntui, että ketään ei kiinnostanut tarinat, joiden vuoksi Aura oli valmis heittäytymään seikkailusta toiseen.

– Miten minä tunnistan sen?

– Se on täynnä taikuutta, Raisa sanoi. – Olen löytänyt lukuisia kuvauksia pienestä, koristeellisesta kirjasta, siniset kannet ja kelastuneet paperit, joihin on käsin kirjoitettu latinaa. Teos nähtiin noin viisikymmentä vuotta sitten Reykjavikissa, ja luulimme, että se olisi myös ollut Nuuksiossa. Mutta uusimmat todisteet viittaavat siihen, että se vietiin Helsinkiin.

Aura siirsi painoa jalalta toiselle. Raisan suusta tuleva kertomus oli kiehtova, ja sai Auran mielen sykähtelemään uteliaisuudesta.

– Onko se säilyttänyt taikuutensa?

– Uskoakseni on, Raisa vastasi. – Joko sitä pidetään suojuksessa, tai se ei reagoi älysähköön kuten muut kirjamme. Väitettään, että se olisi jopa alun perin Helsingistä peräisin. Mutta se on suojattu niin, että yksikään etsintäaika ei sitä löydä. On päästävä ihan lähelle, jotta sen voi tuntea.

– Siksi siis minun on mentävä.

Raisa ojensi kätensä jääkaapin taakse ja nosti piilopaikasta kangaskassin. – Tarvitset kaiken mahdollisen avun, nainen tokaisi. – Poimin kokoelmasta muutaman kirjan, joista voi olla sinulle hyötyä.

– Kiitos, Aura vastasi ja otti kassin vastaan. Kirjat sen sisällä eivät painaneet paljoa. Aura kurkisti sisään, siellä oli huolella suojamuoveihin pakattuja teoksia. Vaistomaisesti hän silitti kirjojen kansia suojuksien läpi. Teokset olivat arvokkaita ja hauraita.

– Tarinoita taisteluista ja erilaisista ihmiskohtaloista, seikkailua ja arkea, Raisa totesi.

– En kyllä edelleenkaan tiedä, mistä tunnistan *Noitakirjan*, Aura tunnusti. – Ja miten pärjään Helsingissä.

– Sinulla ei ole mitään hätää! Raisa tokaisi. – En ole itse koskaan käynyt siellä, mutta sinä varmasti selviät. Vaikka Selmasta voikin olla harmia.

– Ja ensin pitää selvittää Nuuksiosta, Aura huokaisi.

– Suoriudut matkasta, kunhan kiinnität ajatuksesi määrän-päähäsi, älä jää paikoillesi! Raisa totesi. – Nuuksiassa on edelleen paljon ilkeitä voimia, vaikka saimmekin tuhon pysäytetyksi. Sen ytimessä... Älä jää sinne, vaan pyri määrätietoisesti Helsinkiin.

Raisa ojensi kätensä ja otti Auran syleilyynsä. Hän rutisti Auraa lämpimästi. Aura haistoi laventelin ja basilikan tuoksun. Aura sulki silmänsä ja hetken hän kuvitteli olevansa oikean äitinsä syleilyssä. Että joku rakasti häntä sellaisena kuin hän oli, eikä välittäisi siitä mikä Aura oli tai mistä kotoisin.

– Sinulla ei ole mitään hätää, Raisa sanoi kuin kaikuna Auran ajatuksille, vaikka tietenkin hän puhui eri asiasta. – Viritän verkostoni ja kaivan esiin kaikki *Noitakirjaan* liittyvät vihjeet. Yritän ottaa sinun yhteyttä, jos suinkin voin, ja pitää ajan tasalla.

Aura imi Raisan sanoista voimaa.

– Uskalla luottaa muihin. Ole avoin, Raisa sanoi. Hän kuulosti siltä kuin olisi nähnyt Auran sisimpään ja sinne kätkeytyt salaisuudet, tai ainakin aavistanut niiden olevan olemassa.

Aura luotti Raisaan, mutta ei voinut paljastaa tälle suurinta salaisuuttaan. Se oli vielä liian herkkä, pelkkä itu, eikä Aura itsekään tiennyt miten olisi suhtautunut siihen. Vasta eilen Aura oli kuullut omasta alkuperästään hätkähdyttäviä tietoja, jotka saivat pään edelleen pyörimään. Hän oli Kirjatalon labyrintissä seurannut näkymättömän naisen laulua ja löytänyt vihreäkantisen kirjan, joka kertoi hänen olevan enemmän kuin tavallinen noita, *kirjasyn-tyinen*. Ei tavallinen ihminen ollenkaan, vaan luomus, tarinoiden synnyttämä, jonkun esille sanallistama taiallinen olento.

Se ei tehnyt hänestä yhtään heikompaakaan kuin muista, päinvas-
toin. Hän pystyi ymmärtämään kirjoja ja niiden tarinoita parem-
min kuin muut. Siksi hänen oli ollut helppo hyväksyä taikuuden
maailma, siksi taikominen luonnistui häneltä lähes vaivatta.

Mutta samalla tieto oli pudottanut hänen elämältään pohjan pois. Hän oli asunut yksivuotiaasta saakka isänsä kanssa. He olivat rakentaneet koko elämänsä sille, että he olivat kahdestaan. Auran äiti oli kadonnut Nuuksioon sinä päivänä, kun tuho iski ja Joutomaa syntyi. Aura ei ollut koskaan voinut kipuilla asiasta, koska moni muukin oli menettänyt läheisensä tuona päivänä. Äidin perään itkeminen olisi ollut väärin niitä kohtaan, jotka olivat menettäneet ihan kaiken.

Aura ei ollut koskaan tuntenut äitiään, hän oli muiden kertoman varassa.

Kirjatalon kätköistä löytynyt teos oli määrittänyt Auran ja hänen koko elämänsä uusiksi. Tarinan mukaan Aura oli syntynyt kirjasta muodostetun loitsun myötä. Isä ei ollut hänen oikea isänsä, vaan magian Auralle nappaama suojelija.

Äiti, jos hän oli ollut olemassa, ei ollut synnyttänyt Auraa.

Hän oli kiintynyt henkilöön, jonka muisto asui hänen mielessään, kenties väärityneenä.

Hän ei voinut eikä halunnut muuttaa tuntemuksiaan. Äiti oli olemassa, vaikka vain pelkkänä ajatuksena, ja siitä oli pakko pitää kiinni.

Nyt jälkikäteen Aura ihmetteli, miksi hän oli työntänyt kirjalabyrintistä löytämänsä vihreäkantisen kirjan hyllyyn eikä ottanut sitä mukaansa. Sen teon hän oli tehnyt kuin pakotettuna tai tottumuksesta. Mutta näin jälkikäteen se tuntui oudolta. Kirja kuului hänelle, se pitäisi tutkia perinpohjin. Teoksen kirjoittaja tuskin liittyi asiaan, mutta löytyisikö tarinasta vihje, joka paljastaisi Auran alkuperästä ja luojasta enemmän?

Aura ei voinut ajatella alkuperäänsä enempää. Oli keskityttävä asioihin, joihin hän pystyi vaikuttamaan. Pyryn pelastamiseen, ystävien suojeluun ja auttamiseen, taikakirjan löytämiseen.

– Laitan sinulle viestejä, Raisa lupasi. – Ja kutsun heti pois, jos tilanne menee liian vaaralliseksi.

2

Aura ja Silke seisoivat kehä kolmesta ympäröivän kivimuurin lähellä. Rakennelma piikkilankoineen erottui tummana hahmona. Kello oli kymmenen illalla, mutta Miro ei ollut tullut vielä paikalle. Tuuli leyhytti maassa lojuvia kellastuneita lehtiä. Kadulla ei näkynyt ristinsielua eikä ihme: harva uskalsi asua lähellä kehä kolmesta, koska moni pelkäsi, että jotakin vaarallista saattaisi tunkeutua Joutomaalta Helbyn puolelle.

Aura hypähteli kylmyydessä ja laski reppunsa välillä maahan. Kirjat ja varavaatteet sen sisällä painoivat ja hartioita kivisti. Hän oli lähettänyt isälle tekstiviestin ja kertonut olevansa viikon poissa, sammuttanut puhelimen ja jättänyt sen Raisan huoneeseen. Aura oli niin valmis kuin pystyi olemaan.

– Onhan kaikki hyvin? Aura kysyi Silkeltä, joka seisoi kadun laidalla kädet puuskassa ja hyrиси itseksensä. Marraskuinen täysikuu sai hänen vaaleat, letitetyt hiuksensa loistamaan kuin kruunun. Silke oli pukeutunut epäkäytännöllisesti kangassaappaisiin ja mustaan pitsimekkoon, mutta Aura ei tohtinut huomauttaa asiasta. Tyyli toi itsevarmuutta.

Aura oli ajatellut matkaa käytännöllisemmin ja etsinyt kaapin pohjalta maiharit, tanakat farkut ja tummanruskean nahkatakkin suojakseen. Sitä ei tiennyt, millaisessa pöpelikössä he joutuisivat pian rämpimään.

- Kyllä, kyllä! Silke vastasi napakasti.
- Selvä, ajattelin vain varmistaa, Aura totesi ja hymyili anteeksi-pyytävästi.

Hän halusi uskoa koko sydämeästään, että Silke oli hänen puolellaan. He olivat tunteneet yli vuoden, ja Aura oli tottunut jakamaan kaiken Silken kanssa, niin ilot kuin surut. Viime päivien tapahtumat olivat langettaneet varjon ystävyysten ylle. Auralle itselleen oli tapahtunut niin paljon, että hän ei ollut voinut kertoa Silkelle noituudesta, kirjoista, Pyrystä ja itsestään. Auran oli pitänyt vaieta, koska hänelle oli luotettu salaisuuksia, ja toisaalta Aura oli halunnut suojella Silkeä vaaroilta, joita häneen itseensä kohdistui.

Vaikka ystävyys olikin kestänyt paljon Auran sen jalkoihin laskemaa taakkaa, oli Silkellä omakin ongelma.

Silke oli lumouksen vallassa. Auralle oli selvinnyt, että Silke oli alun perin tutustunut Auraan siksi, että antikvaristi Miro oli halunnut nuorten kiintyvän toisiinsa. Miro oli vakoillut Auraa Silken kautta ja onnistunutkin siinä – Silke oli laverrellut miehelle Auran tekemisistä ja vastalöydetyistä kyvyistä.

Hetken Aura olisi halunnut vihata Silkeä, mutta hänen tunteensa olivat muuttuneet lähinnä turhautumiseksi. Silke itse oli edelleen autuaan tietämätön siitä, miten häntä oli ohjailtu ja käytetty hyväksi. Hän ei tunnistanut saati myöntänyt asiaa, vaikka Aura oli varovasti tiedustellut asioiden laitaa. Painostaminen oli turhaa, kun toinen ei yksinkertaisesti muistanut.

Aura uskoi, että pohjimmiltaan heidän ystävyytensä oli aitoa, ja lumous antoi siihen oman mausteensa. Tiukan paikan tullen Silke auttaisi ennemmin ystävänsä kuin luihua antikvaristia. Varmuuden vuoksi Aura oli suunnitellut, että voisi loitsia lumouksen pois – heti kun tietäisi miten sen tekisi. Aura ei luottanut uusiin taitoihinsa vielä täysin, eikä halunnut vaarantaa Silkeä taikomalla tämän ylle sattumanvaraisesti keksittyä tai huolimattomasti rakennettua vastaloitsua.

Aura meni ja rutisti Silkeä lujasti. – Ollaan varovaisia, jooko?

– Kai me ollaan varustauduttu riittävästi? Silke pohti ja vastasi halaukseen lämpimästi.

– Paremmassa kuosissa me ollaan kuin meidän volkkari.

Kadun laidalla seisoivat Silken paikalle ajama keltainen kuplavolkari, joka oli edellisestä reissusta rähjäntynyt. Auto ei ollut heidän omansa, vaan Puu-Käpykylästä erään omakotitalon pihasta lainattu yksilö. Korson hiekkamadot olivat syöneet sen peltipinnan täyteen naarmuja, ja auton konepellillä komeili homo lupuksen hyökkäyksen aiheuttama lommo. Aura ajatteli kauhulla päivää, kun auto pitäisi palauttaa, ja omistaja pääsisi tutustumaan ruhjeisiin.

– Miten pitkään meidän pitää vielä odottaa? Silke kysyi hermostuneena.

– Miro lupasi tulla kymmeneltä, Aura vastasi. – Tarvitsemme häntä, jotta pääsemme turvallisesti Nuuksiin.

Silke värähti. Aurakin pelkäsi, mutta pelkoa pystyi käsittelemään ja hallitsemaan: hän varautui tuleviin ongelmiin ja mietti kuumeisesti, mitä taikuuksia hän kenties tarvitsi ja kuinka kohdata edessä olevat vaarat. Stressi kiihdytti hänen haluaan suunnitella ja järjestellä, se pikemminkin kirkasti kuin sekoitti hänen ajatuksiaan.

– Me siis etsitään jotakin noitien superkirjaa, Silke totesi.

– Kyllä, mutta Pyry on tärkein.

Silke ei sanonut siihen mitään. Silken oli vieläkin vaikea hyväksyä Pyry, jota ei pystynyt edes näkemään. Pyryn ajattelemisen sai Auran sydämen lyömään kiivaammin. Aura ei ollut tuntenut ketään toista kohtaan samoin. Hän uskoi, että Pyrykin tunsivat niin.

Lopulta kadun toisessa päässä näkyi liikettä. Pitkänhuiskea popliinitakkinen mies käveli rivakasti heitä kohti. Hän kantoi kävelykeppiä, joka tuskin osui maahan. Aura tunnisti antikvaristin vaalean siilitukan kaukaa. Mies oli sonnustautunut valkeaan pukuun, jonka kauluksessa koreili punainen rusetti, niin kuin hän olisi ollut lähdössä tanssiaisiin. Mies pukeutui valitsemaansa tyyliin aina yhtä uskollisesti, selkeästi Silken sielunkumppani.

– Hyvää iltaa, arvot neidit Rojula ja Hildebran, antikvaristi tokaisi ja kumarsi heille vuoron perään syvään. Aura erotti puheessa miehelle luonteenomaisen korostuksen.

– Taitaa olla jo kiire lähteä liikkeelle, Aura sanoi huolestuneena.

– Ehdimme kyllä, mies toppuutteli. – Muutama suojaus ensin. Ei kannata syöksyä suin päin sotaan.

– Oletko tulossa mukaan? Aura ällistyi. – Ihan Helsinkiin saakka?

– Semmoinen on tarkoitus.

Aura yritti peittää ärtymystään. Hänestä tuntui, että mies nauroi, vaikka ei ääneen sitä tehnytään.

– Eikö siellä ole sinulle liian vaarallista? Aura yritti vielä. Jospa hän saisi puhumalla miehen pois kuvioista.

– Meillä on paremmat mahdollisuudet selviytyä kolmistaan.

Aura hymähti. Hän oli ajatellut, että Miro auttaisi heidät liikkeelle, mutta tietenkin mies halusi sotkeutua asioihin.

– Minä tunnen Helsingin, Miro huikkasi. – Vieläpä erinomaisesti, jos saan sanoa.

– No jaa, Aura sanoi ja vinkkasi Silkelle, joka katsoa tapitti ja kohautti kulmiaan. Miro osasi kehua itseään vuolaasti. – En luota sinuun pätäkääkään.

– Et vai? Miro hämmästeli. – Mutta kyllä sinun kannattaisi. Minun talossani on nimittäin *Noitakirjaan* liittyvä vinkki, joka sinun pitäisi nähdä.

– Sinä..., Aura aloitti, mutta käsitti vastarinnan turhaksi. Mies oli päättänyt tulla mukaan. Kehä kolmosen ylittäminen riippui antikvaristin avusta. Aura voisi kieltäytyä, mutta samalla hän torjuisi mahdollisesti hyödyllisen liittolaisen. Sanottiinhan, että yhteiset viholliset yhdistivät.

Mies hyöri kuplavalokkarin ympärillä ja kaivoi puvuntakkinsa taskusta pienen erikoismuoviin käärityn runoteoksen. Hän aukaisi suojukset ja lausui tarvittavat säkeet monotonisella äänellä.

– *Yllemme lankesi valo --- suojaksi harson, joka esti kaiken pahan tapahtumisen*, Miro lausui. Ilma huojahтели, kun sanat kuroivat todellisuutta uuteen muottiin.

Auran vartalossa kihelmöi tutusti, samoin hän koki koskiesaan taiallisiin kirjoihin tai lausuessaan kirjoista säkeitä. Ilmassa

tuoksui vanilja. Miro käsitteli kirjan lauseita taitavasti ja jätti arveluttavia kohtia pois. Hän näytti olevan hyvä keskittymään, vaikka lausunnasta puuttuivat sävyt.

Vähitellen volkkari sai ympärilleen näkymättömän kehän, joka suojaisi hyökkäyksiltä.

Aura yllättyi helppoudesta, jolla antikvaristi taikoi. Aura ei ollut pitänyt miestä kirjasieluisena, mutta ilmeisesti mies kuului etuoikeutettuihin.

Silke seurasi loitsuamista suu raollaan. – Hän on hyvä, Silke kuiskutti Auralle.

Aura vilkaisi ystäväänsä. Silke oli nähnyt Auran tekevän Joutomaalla taikuuksia. Tavalliset helbyläiset eivät ymmärtäneet taikuutta ja unohtivat sellaista koskaan nähneensä, mutta Silken yllä oleva lumous teki hänestä erilaisen. Silke muisti kokemansa eikä pelännyt loitsujen maailmaa.

Aura ei pitänyt Silken Miroon luomasta ilmeestä, se oli lähes harras. Ilmeisesti Silke oli hoksannut Auran ajatusten suunnan, koska hän käännähti ystävänsä puoleen ja sujautti kädet takkinsa taskuihin.

- Sinä olet tosin vielä parempi, Silke sanoi.
- Vaikeahan sitä on mitata. Eikä tässä nyt kilpailla.
- Ainakin selvisimme niistä madoista ja susista tuosta vain!

Aura värähti. Lumous oli tutustuttanut tytöt toisiinsa, mutta oli vaikea sanoa missä taika loppui ja missä vuorostaan ystävyiden omat sitoumukset alkoivat. Ehkä niitä ei tarvinnut eritellä toisistaan. Silke oli ollut Auralle tärkeä, eikä Aura nähnyt ystävänsä ilmeessä tai sanoissa vilppiä.

– Noin! antikvaristi tokaisi auton luota. – Nyt meillä on menopeli, jonka turvin uskallamme syökyä seikkailuihin.

Mies viittoi tytöt luokseen.

– Kuka on kuskina? Aura kysyi, kun Miro osoitti hänelle etupenkkiä.

- Sinä varmaan, Miro totesi.
- En minä ole koskaan opetellut ajamaan.
- No minä osaan, mutta en suosittelen kenellekään kyydissä olemista, Miro tokaisi.

- Ai, sinä et olekaan täydellinen, Aura piikitteli.
- Ajotyylini on vähän poukkoileva, mies pyyteli anteeksi.
- Minä ajan! Silke sanoi, ennen kuin Aura ehti lohkaista vastaan.

Silke meni kuskin paikalle tottuneesti. Aura istui vänkärin istuimelle ja antikvaristi valtasi takapenkin. Silke käynnisti auton virta-avaimesta, ja auto hyrähti käyntiin. Silke siveli käsillään ratin ja vaihdekepin metallikoristeita ja silotti mekkonsa täydelliseen asentoon. Aura tiesi, että Silke nautti auton tuntumasta ja itse ajamisesta paljon, hän oli osallistunut vanhojen autojen näyttelyihin ja tapahtumiin innolla ja saanut isältään ajokoulutusta.

– Onhan meillä bensaa? Miro kysyi.

– Mittarin mukaan tankki on lähes täynnä, Silke vastasi. – Se Olavi tankkasi auton, eikä bensaa kulunut paluumatkalla juuri lainkaan.

Miro ohjasi Silkeä ajamaan kohti kehä kolmosen luoteiskulmaa. Muuta liikennettä ei juuri näkynyt, koska bussit oli ajettu yöksi varikolle. Kun vastaan tuli valkoinen Mersu, sen kyytiläiset tööttäsivät ja vilkuttivat innostuneena. Vastaantulijat olivat muutenkin harvinaisuus, harva helbyläinen omisti oman auton, saati ajoi sellaisella.

– Meidän pitäisi kiinnittää mahdollisimman vähän huomiota, Aura huomautti. – En halua joutua tappeluun rajavartioiden kanssa.

– Siitä ei ole pelkoa, Miro tokaisi. – Ylitämme rajan ennen kuin he ehtivät huomata, että joku vilahti karkuun. Katoamme heidän tietoisuudestaan.

– Toivottavasti emme lopullisesti, Aura mumisi. Jännitys keriytyi vatsanpohjaan tiukaksi keräksi.

– Onko teistä täällä pimeämpää kuin tavallisesti? Silke kysyi.

– Katuvalot ovat pois päältä, Aura totesi.

– Muuallakin. Rakennukset ovat pimeitä. Taivaanrantakin on tummanpuhuva. Ukkosmyrsky tulossa?

Navakka, heinänkorsia ja irtotavaroita pöllyttävä tuuli pyyhki maisemaa. Liikkeiden kyltit heiluivat ketteingeissään, katujen varsille jätetyt polkupyörät kaatuivat nurinniskoin. Tuulenpuuskien

voiman tunki autossakin, sillä toisinaan kori otti ilmanvastusta ja heittelehti. Silke ajoi varovasti kadulle kaatuneita romuja väistellen.

– Tuuli on katkonut yhteyksiä ja sähköä saadaan kaupunkiin niukasti, Aura tiesi kertoa.

– Ja sitä vähääkin todennäköisesti säännöstellään, Miro lisäsi.
– Ainoastaan tärkeimmät rakennukset on valaistu. Pysäytäpä, nyt ollaan oikeassa paikassa.

Silke ohjasi auton maassa lojuvien kukkaistutusten ohi kukkivien ruusuköynnösten peittämän kivimuurin luo. Auto lipui pysähdyksiin ja Silke sammutti moottorin.

– Missä me olemme? Aura kysyi. Oli epätavallista, että ruusut kukkivat marraskuussa.

– Kehä kolmonen menee tuossa edessä, Miro sanoi. – Sehän kiertää koko kaupungin ympäri.

– Ja ulkopuolella on siis Joutomaa. Hassua, luulin että kehä on pelkkä tylsä kivinen muuri.

Aiemmin Aura oli luullut, että muuri oli pelkkä fyysinen rakennelma, joka esti ihmisiä kulkemasta kaupungin ulkopuolelle, mutta nyt hänen aistinsa kertoivat toista. Helbyn noidat olivat ladanneet muuriin joukon suojauskia, joiden tarkoitus oli pitää Joutomaan kummajaiset poissa.

– Taikuutta, Miro hymähti. – Tavallinen, noituudesta mitään ymmärtämätön helbyläinen ei magiaa huomaa. Hän on tyytyväinen kun oma elämä pysyy turvallisena ja rauhallisena. Mutta jos sattuu olemaan *kirjasieluinen*... muuri näyttäytyykin voimakkaana ja suorastaan ärhäkkänä linjana, joka jakaa maailman kahtia.

– Onko vaarana, että muuri murtuu? Aura kysyi. Hän liikahti auton penkillä levottomana ja kurkisteli ikkunan läpi ulos. Pimeys ei antanut mitään vinkkejä vaarasta. – Siis tuo suojaloitsu.

– Rehellisesti sanottuna en tiedä, Miro vastasi. – Se on kyllä mahdollista. Mitä vähemmän yhteyksiä Helbyn ja Helsingin välillä on, sitä hankalammaksi tilanne muuttuu. Helby tarvitsee energiaa Helsingin puolelta, sähköä, bensiiniä, lämpöä.

– Onhan meillä aurinkopaneeleita, Aura huomautti. Auran isä työskenteli yliopistolla ja yritti ratkoa energiakysymyksiä. Hän oli

puhunut työstään usein. – Niiden avulla tilanne voidaan kenties korjata.

– Kyllä, ei Helby kokonaan romahda ilman sähköä, mutta moni asia vaarantuu ja vaikeutuu.

– Jos noidat taikovat puuttuvat asiat olevaisiksi? Silke tiedusteli. – Kun kerran taikuudella voi tehdä tosi paljon.

– Voivat ja eivät, Miro vastasi. – Taikuudesta tulee sitä epävakampaa, mitä enemmän sitä käytetään. Magiakin saa voimansa siitä, että todellisuudet ovat rinnakkain ja yhteyksissä toisiinsa.

– Joten ei kannata revitellä, niinkö? Aura varmisteli.

– Pitää olla *cool*, Miro vastasi.

Auraa ärsytti miehen ohjeistus ja itsevarmuus. Kyllä Aura tiesi muutenkin. Magia itsessään oli epävakaa. Vaikka Aura sisäsyn-tyisesti tunsi varmuutta taikuuden käyttöön, jokainen loitsu oli loihdittava huolella, ettei vahingossa sortuisi virheisiin. Mikä tahansa pieleen heitetty sana saattaisi kertautua tuossa tuokiassa monikertaiseksi erheeksi ja lopputulos olla hankala perua.

– Odottakaa autossa, Miro tokaisi. Aura antoi tilaa, kun Miro nousi ulos. Mies ojentautui seisomaan, kohensi takkinsa napitusta ja sipaisi hiuksiaan. Hän käveli muurin viereen ja tutki muratteja sekä juoksutti käsiään kivipinnassa.

– Kumma tyyppi, Aura mumisi.

– Mutta tyylikäs! Silke tuumi.

– Mitä se nyt oikein puuhaa? Ennustaa huomisen säätä?

– Pitää kysyä, missä hän teetättää pukunsa. Kokonaisuuden on täytynyt maksaa omaisuuden.

Aura huokaisi. Silke ei ilmeisesti ollenkaan huomannut, miten voimakkaasti oli leimautunut Miroon. Aura olisi purkanut koko lumouksen ja siten paljastanut miehen petollisuuden Silkelle, mutta hänen taitonsa eivät siihen riittäneet. Eivät vielä. Ihmisiin langetetut lumoukset ja kiroukset olivat sitkeämpiä ja hankalampia kumota kuin ympäristöön taioin rakennetut tai aiheutetut ilmiöt.

Nyt Miro työnsi vasemman kätensä syvälle murattiverhon sisään. Hän kurottautui varpailleen ja kapusi seinämässä olevan irtokiven päälle, kunnes ilmeisesti tavoitti hakemansa. Miehen

kasvoille levisi tyytyväinen hymy, ja hän pudottautui alas. Autoon saakka kuului voimakas, yhtäjaksoinen piipitys, ja muuriin alkoi muodostua railo. Osa seinämästä aukeni ulospäin repien samalla muratit ja muut kasvit hajalle, kunnes heidän eteensä muodostui auton mentävä aukko.

Miro ravisteli roskat pois puvustaan ja palasi autolle. Aura laski hänet vänkärin istuimen kautta takapenkille.

– Huoltoaukko, tehty kuljetuksia varten, Miro selitti. – Ei ole käytetty sitten suuren taikamyrskyn. Nyt eteenpäin.

Silke käynnisti moottorin ja auto nytkähti liikkeelle. Aukko oli kapea. Silke varoi ja vilkuili koko ajan kaula pitkänä, ettei yksikään peili tai pelti osuisi muuriin. Lopulta auto solahti toiselle puolelle. Muuriin tullut käytävä sulkeutui saman tien heidän jälkeensä.

Jokainen kirja kantaa sisällään taikuuden kipinän.

Aura on löytänyt kirjojen taikuuden, ja se on mullistanut hänen maailmansa: väkevä noituus tuo mukanaan ison vastuun.

Mahtava noita Selma on siepannut Pyyryn mukaansa Helbystä Helsinkiin. Auran on seurattava heitä kulkemalla halki Nuuksion epävakaa erämaan, missä oma mielikuvitus on pahin vihollinen.

Helsingissä löytyy liittolaisia yllättäviltä tahoilta, mutta koska kaupunki on täynnä kirjoja, himoitun loitsukirjan, Noitakirjan, löytäminen tuntuu mahdollomalta tehtävältä. Ja samaan aikaan Helby on vaarassa tuhoutua...

Loitsu kerrallaan Auran voima kasvaa, mutta voiko taika peitota kaikki eri puolilta nousevat uhat?

Atorox-palkittu Anne Leinonen on kirjoittanut urbaanin fantasia-teosparin. *Noitakirja* päättää tarinan, jonka *Kirjanoita* aloitti.

N84.2 • ISBN 978-951-0-43139-9
WWW.WSOY.FI
KANSI: LAURA LYYTINEN
KANNEN KUVAT: ISTOCKPHOTO

sä.
nen

emeen

oitkin.

jon pieniä

eitä. Erityis

ikkeet oliva

3

Aluksi kaikki näytti samanlaiselta kuin Helbyn puolella: tummanpuhuvia rakennuksia, katuverkostoa, valottomia lamppuja ja siellä täällä nuokkuvia koristepuita. Joutomaan taiallinen luonne ja omituisuudet eivät vaikuttaneet muurin tuntumassa, mutta mitä kauemmas he menisivät, sitä vaarallisemmaksi eteneminen muuttuisi.

– Mihin sitten? Silke tiedusteli. He olivat saapuneet isoon risteykseen, josta reitti jatkui oikealle tai vasemmalle.

– Vaikka oikealle, Miro vastasi. Hän nojasi takapenkkiin ja nosti jalkansa korkeammalle. Auto oli ahdas ja mies joutui hakemaan asentoa, jossa pää ei osunut kattoon.

– Sinä siis olet kotoisin Prahasta? Aura kysyi taakseen vilkuillen. Hän oli jännittynyt ja halusi peitellä hermostuneisuuttaan sanoilla.

– Tavallaan, Miro vastasi. – Olen puoliksi suomalainen ja puoliksi tšekki. Muutin jo nuorena asumaan Helsinkiin, mutta olen syntynyt Prahassa. Puhun molempia kieliä sujuvasti.

– Kerrot paikoista, joita ei ole olemassa, Aura totesi.

– Sinulle ei, minulle kyllä, Miro vastasi.

– Tsekki, Praha, mitä ne edes ovat?

– Voin näyttää kartasta. Kun olemme Helsingissä.

Miron puheessa vilahtelivat maat ja valtiot, jotka eivät mer-